

55538

Handwritten text in Gurmukhi script, likely a title or a list of items, written diagonally across the center of the page. The text is written in a cursive style and includes several lines of script.

32

ਨਿਮਸਰਾਜੀਗੁਰਕਉਆਚੁਤਮਾਤਮਭੁਪੁਪੁਸਤਿਸਪੁਮਾਤਮਾਮਥੈਆਚਿਤਮਸੀਪ॥੧॥
 ਆਤਮਬੰਧਪਰੀਖਾ॥ ਮੁਕਤਕਰਨਬੰਦਨਹਰਨਸੁਖਦਾਇਕਾਦਿਨਰੰਗਾ॥ ਲਯੋਪੁਮਾਨਿਜਮਾਤਮਾਬੰਧਤਮੀਮੁਤਬੰਨਾ॥੨॥
 ਮੁਕਤਰੇਰਸਾਪਨਜਗਤਸਰਿਸੰਗਤਮੁਨਵਾਕਾ॥ ਤੇਜਿਖਤੋਸਕਰਤੋਰੇਨਿਸਚੇਮਨਮੇਰਾਖਾ॥੩॥
 ੴ ਸਤਿਨਾਮ॥ ਭੂਲਨੇ॥ ਜੋਪੇਜਾਪਸੇਹੰਥਕਹਆਪਉਮੰਨਹੀਵੈਤਹੀਕਾਰਚਿਤੰਮਾਨਧਾਰੀ॥ ਚੁੰਨਚੁੰਨਕੇਈਥਿਗ
 ਲਤਾਨਸਦਾਨਹੀਵੈਤਕੀਰਤਸਨਿਰਥਾਨਤਾਰੀ॥ ਨਾਭੁਕਉਲਕੀਸੋਪਹਮੇਸਜਾਨੈਕਰਮਕਿਰਿਆਬਿਖੈਬਰੇਬੁਹਮਚਾਰੀ
 ਐਸੋਜਾਨਨਿਰਥਾਨਕੇਧਿਆਨਗਤੇਥਖਹਏਕਨਿਜਰੂਪਅਖੰਡਸਾਰੀ॥੧॥ ਘੁੜਾਏਤਮਰਥਲਸਵਨਾਨਸੋਹੈਕਈਸਿ
 ਆਮਾਮਰੂਪਿਤਫਿਰੰਤੰਚਾਰੀ॥ ਕਈਖੇਦਚੀਭੁਚਰੀਚਾਰੀਹੈਕਈਤੀਨਮਰੋਚਰੀਉਨਮਾਨਤਾਰੀ॥ ਸਵਜਰੰਗਕੇ
 ਮੇਹਲਮੇਰੰਗਈਪੀਤਸਿਮਾਮਮਰੂਲਾਖਬੁਰੰਗਭਾਰੀ॥ ਕੁਰਬਾਨਨਿਰਥਾਨਗੋਬੰਦਲਾਲਾਖੁਖੈਅਚੁਮਾਖੀ
 ਚਮਨੰਦਕਾਰੀ॥੨॥ ਕਈਨਦਾਮਨੁਪਪਾਨਘੋਰਥਾਜੈਤਖਤਦੇਖੀਦੇਸਾਮਨੇਚਿਤਕਾਰੀ॥ ਬੈਰਾਤਖਤਮਨੁਪਨਿਰਥਾ
 ਨਥਾਥਾਕਰੇਚੰਨਬਿਨੋਦਮੰਨੰਦਕਾਰੀ॥ ਨਿਰਕਾਰਾਮਾਦੈਤਮਪਾਰਮਾਸੀਨੈਸਬਦਫੁਨਕਾਰਥਿਵਲਾਇਤਾਰੀ
 ਮਨਪਰੋਨਿਰਥਾਨਅਵਾਤਥਾਨਿਥੇਗਿਆਨਬਿਗਿਆਨਮੇਮਾਨਧਾਰੀ॥੩॥ ਕਰੈਜੇਗਾਕੇਰਿਆਸੁਰੰਤੁਮਸੀਵੈਦਿ
 ਨਸੁਰੇਨਜਾਗੋਮਲਪਨੀਰਸੇਵੈ॥ ਧਾਨਪਨਸੋਮਾਰਸਮਾਨਕੇਰਿਆਜੁਰਜੁਰੇਗਕੀਰੋਹਤਸੈਮੈਥਪੈਵੈ॥ ਲਹੇਸਾਰ
 ਅਸਾਰਬਿਚਾਰਤਾਈਜਨਮਮਰਨਕੇਈਰਸਰਥਾਨਖੰਦੈ॥ ਕਉਲਿਆਨਨਿਰਥਾਨਬਿਗਿਆਨਗਾਤਾਲਹੈਆਤਮਾਬੰਧ
 ਅਨੰਦਹੈ॥੪॥ ਨਵੀਜਨਰਸੁਖਨਿਜਮਾਪਤਾਈਨਿਸਕੀਜਾਨਸੈਏਇਮਰਾਮਸਾਰੈ॥ ਖੁਦੀਤਿਆਗਸੈਤਾਨਹਰਾਮ
 ਧਾਨੀਥਥੇਜੈਨਨਿਜਗੋਨਧਾਰੈ॥ ਬੋਨਮੁਨਚਮੁਨਕੇਰੇਦੀਨੈਤਰੈਸਿਰਰਮਾਲਮਕਈਇਤਰਤਾਰੈ॥ ਉਦਿਆਪਸੁਜਾ
 ਏਕਨਾ

੨੧

ਤਤਕੀਕਨਿਜਾਅਪਕੀਜੈਬਿਨਾਚੀਨਤੇਓਰਨਾਸੀਸਜਾਵੈ। ਸੀਸੇਬੀਚਗਲਤਾਨਜਗਨਹੋਇਆਨਹੀ
 ਭੇਦਮਹਬੂਬਕਾਰੀਚਪਾਵੈ। ਅਵਲਾਅਖਰਜੇਏਕਸਮਾਨਸਾਰੈਤਿਸੀਖੋਜਦਿਲਬੀਚਨਾਕਾਲਖਾਵੈ।
 ਕਵਣਸੀਪਾਇਆਨਜਿਸਸਾਬਤੀਹੈਮਾਨਮੇਹੁਕੇਜਾਯੁਨਾਫੇਰਾਮਾਵੈ॥ ੨੭॥ ਭੂਮਿਰਖਦੇਸੀਜੰਗਲੁਬੁਟੀ
 ਅਖੁੰਕਈਤੀਰਥਾਫਿਰਨਬਿਚਾਰੁਕਰਤੇ। ਕਈਲਾਇਬਿਰੁਤਮਈਕਹਿਏਕਈਮਾਗਤੇਗਟਬਜਰਏ
 ਰਤੇ। ਕਈਸੇਈਆਕੁਰਤਿਆਪਾਇਨਚਨਮੁਖਹੁਗਗਅਲਪਦੇਪ੍ਰੀਮਗਿਰਤੇ। ਲਾਲਸਿੰਘਪਾਰਿ
 ਚਾਨਜਿਹਆਪਣੀਤਾਪਰਬੈਦਿਆਕਲਤੇਨਹੀਰੁਰਤੇ॥ ੨੮॥ ਅਲਫਅਲਫਹਈਆਪਨੇਆਪਬਿ
 ਖੇਬਿਨਾਆਪਚੀਨੈਨਹੀਸੀਸਜਾਵੈ। ਫਿਰੈਦੇਸਬਦੇਸਜਿਸਖੋਜਕਰਤਾਏਲਟਖੋਜਨਿਜਆਪਤੇਮੰਤ
 ਪਾਵੈ। ਤੁੰਗੀਆਪਨੇਆਪਕਉਬੁਲਰੇਗਾਜਿਹੈਹਰਨਖਸੁਬੈਦਿਨਾਮੁਸੁਕਆਵੈ। ਲਾਲਸਿੰਘਲਖਅਲਫ
 ਕਉਦਿਲਮਾਗੀਕਾਹੇਵਾਸਤੇਦੇਸਬਦੇਸਜਾਵੈ॥ ੨੯॥ ਯੇਯਾਰਜਦਵਸਤੁਹਿਚਾਰਪਾਇਆਤੁੰਦੇਗਰਸੀ
 ਗਾਰਸੁਹਾਇਆਈ। ਏਬਿਕਾਰਹਿਕਾਰਸੀਸਾਰਦੇਜੋਰੋਗਸਤੁਮਸਾਰਲਖਾਇਆਈ। ਜੇਨੁਬੋਦਪੁਗਨਪ੍ਰੋਖਕਹ
 ਦੇਗੁਰਾਸੋਏਪੁਜਖਯੁਆਈ। ਘਲੀਜਿਸਤੇਰੋਰਨਾਮੈਰਕਈਲਾਲਸਿੰਘਸੇਰੀਮੇਪਾਇਆਈ॥ ੩੦॥ ਸਮਾਪਤ॥

ਅਤੇ ਪਹਿਰਾ ਲਗਾਨਾ ਹਰਾਮ ਖਾਏ ਜੇਰ ਜੁਬਰ ਕੀ ਭਾਤਿ ਜੁਗਾਉ ਦੇ ਹੈ। ਮਰਮ ਜਾਨਨਾ ਹਾਕ ਲਾ ਕਰਨੀ
 ਭਾਰੀ ਬੁਰੇ ਕੀ ਮਤੇ ਨਾ ਹਿਸਰਾਉ ਦੇ ਹੈ। ਕਵਿ ਸਿੰਘ ਦਿਲ ਦਰਿ ਜੇਰ ਗਾ ਕਤੇ ਨੈ ਨੀ ਨੀ ਦਹਰਾ ਮਜ਼ਨ ਉਦੇ
 ਹੈ। ੧॥ ਦਾਲ ਦਰਦ ਸੀ ਨੇ ਜਿਸ ਯਾਰ ਕੇ ਗਾਤਿ ਸੀ ਚਸਮ ਸੀ ਨੇ ਮੁਖੀ ਲਾ ਲੋਯੇ ਨੇ। ਛੁਕੇ ਨੈ ਨਖ ਮੁਸਰਾਮ
 ਨੇ ਦਬਿਖੇ ਕਈ ਭਾਂਤ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਨਾ ਮੇਸੁਰੀ ਮੰਦੇ ਨੀ ਨਿਗਾਰ ਬਿਕਾਰ ਸਮਾਨਾ
 ਨੇ। ਕਵਿ ਸਿੰਘ ਪਛਾਨ ਮਹਾ ਬੁਧ ਬਿਧੀ ਅਕਰੀ ਗਤੁਰੀ ਆਨਾ ਮਾਯਾ ਗਾਨੇ। ੨॥ ਜਾ ਲੁਲਾ ਮਕਾਮ ਨਾ
 ਰੰਚੁਰੇ ਗਾਤੁਰਾਇ ਸੁਕਨਿ ਸਾਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਜੇ ਨਾ ਦਬਿਪੰਗ ਮਿਰਦੀ ਗਤੁਰੀ ਕਈ ਭਾਂਤ ਕੇ ਨਾਚ
 ਨਚਾਵ ਤੇ ਹੈ। ਘਨ ਘੋਰ ਘਟਾਚੁਰ ਉਰ ਉਰੇ ਮੇਰੇ ਰਾਪਿ ਨਾ ਕਬੂਲਾਵ ਤੇ ਹੈ। ਲਲ ਸਿੰਘ ਇਹੁ ਜੇਗ
 ਕੀ ਜੁਗਤ ਜੋ ਨੇਰੇ ਸੇ ਬੈਰਾਇ ਕੀ ਤਮੀਨਾਵ ਤੇ ਹੈ। ੩॥ ਰੇਗ ਮਜ਼ਬੂਤ ਲਾਲ ਕੀ ਜਾਨ ਸਾਰੇ ਸੀ ਨੇ ਖੋਜ ਬਿ
 ਚਾਰਤ ਹਕੀਕੀ ਜੈ। ਬਿਨ ਖੋਜ ਬਿਚਾਰਾ ਮਹਿ ਬੁਧ ਕੀ ਸੈਲ ਗੇਰੇ ਗਾਨਾ ਤਨੁ ਹਜ਼ਾਰ ਕੀ ਜੈ। ਜਿ
 ਨਾਰੀ ਗਲਗਾ ਖੁਦ ਯਾਰ ਕੇ ਗਾਤਿ ਨਾਉ ਪਰੇ ਸੀ ਸੁਲਾਖਣਾ ਚੁਰੀ ਜੈ। ਕਵਿ ਸਿੰਘ ਮਹਾ ਪਾਮਨੁ ਪਤਾਰੀ ਕ

ਅਲਖਮਲੁ ਤਨ ਜਨਿ ਜਨਮ ਤਾਦੀ ਜਿਸ ਕੀ ਜਨਮ ਹੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਮਸਾ
 ਸੁਦੀਤਿ ਮਾਗੈ ਤਨ ਹਗ ॥ ੨ ॥ ਏਕਮਸਾ ਸੁਦੀਤਿ ਮਾਗੈ ਤਨ ਹਗ ॥ ੩ ॥ ਏਕਮਸਾ
 ਚਮੁਨ ਕੇ ਕੁੰਦ ਚੀਤਿ ॥ ੪ ॥ ਏਕਮਸਾ ਚਮੁਨ ਕੇ ਕੁੰਦ ਚੀਤਿ ॥ ੫ ॥ ਏਕਮਸਾ
 ਨਨਾਹਿ ਮਿਰਸਰ ਗਿਆਨ ਮਿਲੈ ਤੇ ਦਿਮਰ ॥ ੬ ॥ ਏਕਮਸਾ ਨਨਾਹਿ ਮਿਰਸਰ ਗਿਆਨ ਮਿਲੈ ਤੇ ਦਿਮਰ ॥ ੭ ॥

੧ ਬੋਧੋ ਦਾ ਦੇ ਨਗਤ ਪਕਾਰ ਦੇ ਨੀਜੀ ਦਿਦੀ ਸਕਾਰੇ ਨਾ ਜਾਨ ਕੇਈ ॥ ਬਾਦਿ ਤੇ ਦਿਤਾ ਮੀਨ ਸੁਤੇ ਜਾ ਬਿਖੇ ਸਦਾ ਸਚਿ ਦਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਪਹੁੰਚੇ
 ਸੰਗੁ ਪਨਿਰਬਾਨ ਅਖੰਡ ਬੋਧੀ ਜੁ ਸੁਕਤ ਕਾ ਦੇ ਨਾਹੀ ਸੁਟਾ ਜੁ ਤੇਈ ॥ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਸੁਗੁਪ ਮੋਹੀ ਤੇ ਸੁਪਰੋਗੀ ਮਾਨ ਤੇ ਮਾਹਿ ਬਿਗਮਾਨੇ ॥ ੨ ॥
 ਕਵਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਸਬਿਧਾ ਸਬਿਧੇ ਸੁਤ ਰਿਸਿਧ ਸਗੁਪ ਅਵਤਾਰ ॥ ੩ ॥ ਤੇ ਤਮ ਕਰਮ ਮਾਨ ਨਾਰਿ ਰਕੇਈ ਮੋਹ
 ਜਨ ਤਾਗਲ ਤਮਾਮ ਤਾਈ ॥ ਕਮ ਰੋਪ ਮੈ ਰੋਹ ਤਨਿ ਰਖੇ ਕੁਮਰਾ ਮਨ ਬੁਧ ਕੀ ਗੀ ਮਨਾ ਤਿਸ ਮਾਹੀ ॥ ਅਨਲ ਹ
 ਕਮਨੀ ਲਮਾ ਦੁਸਰਾ ਬੇਸੁਗੁਪ ਪਹੁੰਚ ਨਸਾਈ ॥ ਕਵਸਿੰਘ ਪਹੁੰਚ ਨ ਬਿਰਮੋਹੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੀ ਲੇਸ
 ਨਾ ਤਿਸ ਮਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਪੈਰੀ ਗੰਗਾ ਨ ਜੇ ਤੇ ਤੇ ਮਾਤ ਮਾਤ ਨਹੀ ਭਿਨਮਾਨੇ ॥ ਆਬ ਬੀਤ ਹੁ ਬਾਬ ਬ
 ਹੁੰਗ ਜੇ ਤੇ ਮਾਬ ਤੇ ਤੇ ਭਿਨ ਨਾਨੈ ਕਮਾਨੇ ॥ ਹੇ ਮਲੇ ਰਿਪੁ ਪਾਨਿ ਦੁਕੰਧ ਕੇ ਤੇ ਨਹੀ ਕਾਰਣ ਕਾਰ ਜਨ ਰੇਦਾ ॥
 ਨੇ ॥ ਕਵਸਿੰਘ ਨਿਰਬਾਨ ਅਖੰਡ ਬੋਧੀ ਏਕੋ ਏਕ ਨਿਰਗੁਪ ਅਰੁ ਦਰਿ ਮਾਨੇ ॥ ੫ ॥ ਜੀ ਮਤਿ ਰਗੀ ਪੂਬ ਜਗ
 ਨੇ ਮੈ ਜੇ ਨਿਪਾਇਆ ਰੁਦਾ ਮਧ ਬੁਧ ਪਿਆਰਾ ॥ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਈ ਮੇਤਿ ਸਲਖ ਬਾਰੀ ਜਿਸ ਜਾਨਿਆ ਪਬ
 ਅਕਰੀ ਗਮਾਗਾ ॥ ਸਦਾ ਜਨਮ ਅਕਰੀ ਗਰੁਦਾ ਤੇ ਹਰ ਤਾਈ ॥ ਆਵਾਗਉਨ ਮੈ ਰੋਹ ਤਮ ਜਾਤ ਨਿਆਰਾ ॥ ਲਾ
 ਲਸਿੰਘ ਜੇ ਜਾਨਖੇ ਮੋਹੇ ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ ਮਗ ਜਮ ਹਬੁ ਬਰਾਗਾ ॥ ੬ ॥ ਹੇ ਰਿਸ ਮਹਿ ਸਾਬਨਾ ਜਨ ਕੇਈ
 ਸਦਾ ਨਾਮ ਅਲਖ ਜਾਈ ਮੇਜੀ ॥ ਹਿਰਸ ਬਾਰ ਪੁਪ ਚਨਾ ਦੇਖ ਕੁਲੇ ਨਿਗਾਰਾ ਆਇੰ ਤਲਖਾਈ ਮੇਜੀ
 ਗੋਮੇ ਬੋਧ ਮਗਾਨ ਇਕੋ ਤਬਿਖੇ ਮੀਨ ਪਾਨ ਕੇਗਾ ਹਿਚਲਾਈ ਮੇਜੀ ॥ ਕਵਸਿੰਘ ਮਧ ਬੁਧ ਅਲਖ ਜਾਨੇ ਤਿ
 ਤਾਚਾ ਹਿਮੈ ਤਿਤ ਹਟਾਈ ਮੇਜੀ ॥ ੭ ॥ ਏਕੁ ਮਾਰਉ ਜੀਇ ਸਜਗ ਮਾਹੀ ਜੇ ਏਕੁ ਮਾਰਤੇ ਮੁਖ ਦੁਗਉ ਦੇਤੈ ॥

ਏਕੇ ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਮਗ ਮਨਾ ਮਾਵ ਦਾਏ ॥ ਸਮਝ ਬੁਝ ਦਿਖੁ ਬੀਚ ਮਗ ਮਜੇ ਏਕਾ ਬਿਨਾ ਬੁਨਾਤ ਗਸੀਤ
ਵਦਾਏ ॥ ਬੇਈ ਮਨ ਜੈ ਤਾਨ ਜੋ ਪਗ ਰਾਗਾਤ ਰਗਿ ਗਨਾ ਮੈ ਨ ਦਖਾਵ ਦਾਏ ॥ ਕਵਸਿ ਘਨਿਤ ਸਾਰ ਬਿਚਾਰੇ
ਬਸੀ ਨ ਮੈ ਨ ਕੇ ਮਗ ਮਥਤਾ ਵਦਾਏ ॥ ੧੫ ॥ ਤੇ ਦਿਤ ਕੁ ਦਿਲ ਦੇਖਤੁ ਆਪੇ ਮੇ ਮਤ ਬਰੰਗ ਕਿਆ ਬੁਝ ਬਨ
ਇਆਈ ॥ ਪਾਕ ਨੁਰਤ ਗਨ ਜੈ ਕੁਲ ਕੀਤਾ ਨੀ ਪਾਕੇ ਮੇ ਬਲ ਗਾਇਆਈ ॥ ਤਨ ਬੁਝ ਕੈ ਤੀਨੀ ਫਸ ਰੇ ਰੇ
ਸਮਾਪ ਨੇ ਜੀ ਸਮਨਾਇਆਈ ॥ ਲਾਲ ਸਿਘ ਇਹ ਤੇ ਇਬਿ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਮੈ ਨ ਹਰਫ ਨ ਜੀ ਕਤ ਨਾਇਆਈ
੧੬ ॥ ਤੇ ਦਿਤਾਨ ਤੁੰ ਇਸੁ ਕਮ ਹਬੁ ਬਕੇ ਰਾਗੇ ਵਾਸ ਤੇ ਰੇ ਇਹੈ ਗਨੁ ਭਾਈ ॥ ਚੋਗ ਆਪ ਨੀ ਨਿਤ ਹਮੇ ਸਚੁ ਗ
ਨਾਇ ਗੀ ਆਰਫ ਕਾ ਮਤ ਗਨੁ ਭਾਈ ॥ ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਬਿਚਾਰ ਨ ਮੁਖ ਕੇਈ ਆਗੀ ਨਾ ਮਥਿ ਨ ਰੇ ਇਥੈ ਗਨੁ ਭਾਈ
ਕਵਸਿ ਘਸੁ ਕਗਨ ਹਮੇ ਸਮੈ ਬਾਨੀ ਪਾਵਨ ਕਸਟ ਸੈ ਤਾਨੁ ਭਾਈ ॥ ੧੭ ॥ ਮੈ ਨ ਮੈ ਨ ਤੈ ਜਾਨ ਮਹ ਬੁਝ ਨਿਜ
ਨੂ ਤੇਣਾ ਮਸਗ ਬੁਝੁ ਜਾਨ ਕਾਹੈ ॥ ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਤਿਸ ਕੀ ਨੀ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਸੁਖ ਨ ਜਾਨ ਬੁਝ ਲਾਲ ਯਕਤ ਬ
ਕਾਹੈ ॥ ਮੈ ਨ ਦੇਖ ਮਹ ਬੁਝ ਮਕਰੰਗ ਆਗੀ ਨੀ ਸੁਖ ਨਾਇ ਹੁ ਮੈ ਨ ਤਕ ਰਾਗ ਕਾਹੈ ॥ ਲਾਲ ਸਿਘ ਜੇ ਮੈ ਨ ਲ
ਖ ਮੈ ਨ ਰੇ ਤੇ ਤਿਨਾ ਨੀ ਕੇਈ ਸੇ ਕਸੀ ਸਾਰ ਕਾਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਗੈ ਨ ਗੀ ਮਗ ਬੁਝ ਜਾਨ ਕੇਗ ਬਿਨਾ ਤਿਆਗ ਕੀ

ਰੇਮੇਹਰਪਲਕਾਨਪਛਾਨਈਐ॥੧੦॥ਜੇਜਗਾਮੀਤੀਲਨਾਰੇਕੋਈਵਕਰੇਖਦਿਯੁਖੇਜਮਹਬੁਥਪਿਆ
ਗਾ॥ਸਰੁਕੋਬੀਚਗੁਲਜਾਰੁਹਮੇਜਯੋਨੇਮਾਨਤਾਨਤੇਰਹਤਾਮਲਖਤਾਗਾ॥ਜਨਮਲਾਜਪੁਪੀਚਭੁਰੈਹਤੁਜਾਨੇਬਾ
ਇਤੇਜਰੰਗਰੂਪਅਦਗਗੁਰਾਗਾ॥ਕਵਲਿਘਅਕਰੰਗਮੇਦੇਖਾਮੇਲੈਰੰਗਰੰਗਮਹਬੁਥਅਵੈਤਸਾਰਾ॥੧੧॥ਸ੍ਵਾ
ਦਸ੍ਵਾਦਸ੍ਵਾਨੇਨਿਜਰੂਪਗੁਰਾਜਿਸਨਾਮਕੇਸ੍ਵਰਨਾਮੋਕੋਈ॥ਪੁਰਾਮਾਦਿਪੁਰਲਾਦਹਰਿਨਾਮਗਾਚੇਚੰਦ੍ਰਗਾਸਾਸੁ
ਦੇਵਕੁਮਾਰਜੇਈ॥ਗੋਪੀਚੰਦ੍ਰਸੁਕਬਰੁਰਕਜੇਸੇਗਾਮਾਨੰਦਅਮਰੀਕਪੀਪਾਨਮੇਹੀ॥ਕਵਲਿਘਏਨਾਮਕੇਸ੍ਵਰ
ਦਯਾਨੇਕਹੇਨਾਮਬਖਾਨਨਰਜਨਤੇਈ॥੧੨॥ਜੁਆਦਜੁਦਾਨਾਜਨਮਹਬੁਥਜੇਤੀਨਾਮਰੂਪਜਹਾਨਮੇਖਿਆ
ਲਜੇਤੇ॥ਗੁੰਨਗੁੰਨਜੇਰੰਗਅਪਾਰਜਾਨੀਖਕਬਾਦਆਤਸਨਾਰਿਆਬਬੇਤੇ॥ਜਿਯੋਤਸਮਾਨਜਾਮਸਤ
ਸਾਰੈਤਜੇਮਾਨਗੁਮਾਨਜਹਾਨਮੇਤੇ॥ਕਵਲਿਘਜਹਾਨਨਾਬੰਦਕੋਈਲੋਖੇਆਪਨਿਜਗਲੋਮੇਸੁਖਨਏਤੇ॥
੧੩॥ਸੀਨਸੀਨੇਤੇਰੇਵਿਚਮਾਰਤੇਗਾਜਿਸੇਫਿਰੈਤੰਦੁਰਦਸੁਗਸਾਰਾ॥ਉਲਟਦੇਖਤੰਪੁਰਦਿਸੁਮਾਮਾਪ
ਤਾਈਬੈਰਾਤਾਪਕੋਬੀਚਅਕਰੰਗਸਿੰਗਾ॥ਕਈਰੰਗਰੂਪਜਾਰਾਮਨੇਕਦੇਖੇਸੇਮੇਜਾਨਫਨਜਲਦੈਨਤਾਰਾ
ਕਵਲਿਘਪੁਰਾਨਕਓਖੇਜਦੇਖੇਬਿਨਾਖੇਜਸੇਮੇਦੈਨਾਨੁਰਮਾਰਾ॥੧੪॥ਸੀਨਸੁਕਰਕਰੀਮੇਏਤੀਸਮਝ
ਆ

63534

ਸਾਬਨ ਚਿਤਲ ਗਾਈ ਐਂਤੀ। ਰਾਪਤਗੋਇਕਰਨ ਸਿਰਰ ਆਰਛਾ ਕਾਉਤ ਆਪ ਨਾਨਾ ਜਿਨਾਈ
ਐਂਤੀ। ਤਿਸ ਸਾਬ ਇਮਾਨ ਕਰਦਾ ਧਰਨਾ ਤਿਸ ਸਾਬ ਕਿਉਰਾ ਹਰਲਾਈ ਐਂਤੀ। ਕਵਲਿਯੋਂ ੨੦
ਨਫੇਦਾਰ ਕੀਚੈ ਵਫੇਦਾਰ ਸੈ ਪੁਖਾ ਆਪਾਈ ਐਂਤੀ। ੨੩। ਲਾਮ ਬੁਝਤ ਪਛਾਨੀ ਖਰੀ ਐਂਤੀ ਬਿਨਬ
ਵਜ਼ਰੀ ਨੈਨੀ ਖੇਰਹੈ। ਇਸ ਬੁਝਤ ਕਲਾਮ ਕਾਮ ਗਤ ਭੁਗੀ ਰਵੈ ਮਸਤ ਬਾਈ ਦਿਨ ਰੋਨ ਸੇਵੈ। ਅ
ਨੁਬੁਖ ਗੁਲਲਾ ਲੈ ਰੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਚਿਸੁ ਮਰੈ ਨ ਪੁਆਰਾ ਨਿਤ ਉਗਤ ਜੇਵੈ। ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਬਲਾ
ਲਖ ਜੋਹੀ ਸੈ ਬਿਨਾ ਦੀਨ ਉਰਤ ਨਾਨਾ ਭੁਗਮ ਪੈਵੈ। ੨੪। ਮੀਮ ਮਸਤ ਮੀਨੂ ਦੋਲਾ ਲਮੇਗਾ ਨਿਰਖ ਨੈਨ
ਖੁਆਰ ਹੋਰੇ ਮੇਰੇ। ਤੁਰਤ ਤੁਰਤ ਕੇਰੇ ਗੁਪਰ ਆਪ ਖੇਲੈ ਚਲਾ ਤਉ ਚਲੈ ਨਾਲ ਬਹੁ ਬਹੇ ਮੇਰੇ। ਮੇਨਾ ਜੁਰਾਹੁ
ਤੁਨ ਕਬੂਲ ਲਾ ਲਮੇਤੀ ਬੀਚ ਗਾਬ ਕੇ ਗਾਬ ਜੇਗਾ ਹੋ ਮੇਰੇ। ਇਹੀ ਲਾਲ ਪਛਾਨ ਕਰ ਬੁਦਰੁ ਹਮਰ ਸਦਾ ਆਪ ਲਾ
ਤੁਕੇ ਬੀਚ ਬਹੁ ਚਹੇ ਮੇਰੇ। ੨੫। ਨੁਨੀ ਦਲਰਾ ਭੁਗਨਾ ਹਿਮੈ ਨੂਤਿ ਭੇਬਾ ਸੁਮਰਾ ਮਨਾ ਆਂਦਾ ਏ। ਪਈ ਕੂਨੇ
ਗੁਰੁ ਲਾਵਨੀ ਗਾਬਿਹੁ ਆਨ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸੀਤਾ ਵਦਾਏ। ਵਦਾ ਬੂਟੀ ਜਗਾਨ ਕਰੇ ਕੁਕੀਤੀ ਅਕਲ ਪੋਸਨ
ਜੀ ਕੇਈ ਜਾਵਦਾਏ। ਕਵਲਿਯੋਂ ਸੁਰੰਗ ਜੋ ਰੇਗਾ ਹੋ ਬਿਆਆਨ ਨੀ ਰੇਗਾ ਭਾਵਦਾਏ। ੨੬। ਵਾਧਿਵੇਖ

ਤੇਨੀਸੁਖਪਾਏ॥ ਮੇਯਲਮਾਝੀਤੁਰੀਗਜੇਵੀਲਦੇਖੇਨੀਆਖੀਕੋਕਈਸੰਗਯਾਏ॥ ਕੀਏਕਰਮਜੇਚਰ
 ਨਧਰਗਾਬਸੇਤੀਮਿਲੈਬੇਗਸੇਈਨੀਦੇਰਕਾਏ॥ ਕਵਸਿੰਘਕੀਜੈਭਲੇਕਰਮਤਾਈਗੈਨਤਿਆਗਾਤਿਤੁ
 ਵੈਤਮਨਮੈਨਕਾਏ॥ ੧੯॥ ਫੇਫਾਰਕਰੇਏਤੇਈਨਗਮਾਹੀਜਿਨੀਜਨਿਆਹਰਫਖੁਦਆਰਕੇਗਾ॥ ਤਬੀ
 ਬਸਵਖੀਬੀਕੁਸੰਗਤਾਨੀਗਾਫਲੁਤਿਆਗਕੇਜਿਕਰਹੁਸਿਆਰਕੇਗਾ॥ ਅੰਤੁਦਮੈਂਤੁਦਹਮੇਸਮਾਨੈਨੀ
 ਜਾਨਤੇਭੇਦਕਫਗਨਕੇਗਾ॥ ਕਵਸਿੰਘਚਿਤੰਨਹੁਸਿਆਰਜਾਰੇਇਹੀਜਾਨਨਿਜਸੁਖਨਫਕਗਨਕੇਗਾ॥ ੨੦॥
 ਕਾਫਕਤਰਕਰਵੈਤਤਿਤਬਾਸਨਾਕਾਜਤਨਕੀਤੀਏਮਿਲਨਖੁਦਲਾਯੁਕੇਗਾ॥ ਚਿੰਤਾਤਾਰਿਸੈਰੈਹਤੁਅਚਿ
 ਤੇਜਾਨੈਨਿਗਕਾਰਮਖੰਡਮਰੇਦਕੇਗਾ॥ ਕਾਂਨਤਿਆਗਕੇਐਨਕਉਜਾਨਈਜੈਧੀਰੀਮਾਨਪੈਆਰਮਹ
 ਬੁਬਕੇਗਾ॥ ਲਾਲਸਿੰਘਬੇਗੀਮਮੇਰੀਮਨਾਜੀਪਰਜਨਨਗਹਿਖੁਦਆਰਕੇਗਾ॥ ੨੧॥ ਕਾਫਕੋਲਕਰਾ
 ਰਜੇਗਾਰਕੁਕੀਤਿਤੀਕਉਲਕੀਆਦਕਰਇਲੇਮਾਹੀ॥ ਕਾਹੇਵਾਸਤੇਮਾਨਗੁਮਾਨਕਰੇਝੁਟੇਰੀਗਤਮਾਸ
 ਵੈਸਰਬਜਾਹੀ॥ ਤਾਮਸਿਸਨਤੇਰੈਹਤਮਨੰਦਰੁਗੀਛਕੇਪ੍ਰੇਮਪਾਖਨਾਕਾਬਖਾਹੀ॥ ਕਵਸਿੰਘਬੁਧਵ
 ਨਜਾਨਜੇਤੇਮਤਾਏਕਮਨਸੁਰਮਨਲਪਕਤਾਈ॥ ੨੨॥ ਗਾਫਗੁਸਯੁਕੀਜੈਬੈਠਜਨਨਤੇਗਾਫਲ

ਰੂਪਕਾ ॥ ਕਰੈ ਸੈ ਬੁਢਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਚਿਤ੍ਰ ਕੇ ਬੈਰੇ ਬੀ ਚਵਤਾ ਅਨੇਕ ਬਾਲਾ ॥ ਜਾਵੈ ਬਾਤ ਸੁਯਾਨ ਅਜਾਨ ਨੀ ਪੁਲੈ ਗਿ
 ਆਨ ਬਿਗਮਾਨ ਕਾਜੇ ਤਤਾ ਬਾ ॥ ੧੧ ॥ ਜੇਗੀ ਜੰਗੀ ਜੁਗਤ ਕਉ ਜਾਨ ਬੀ ਜੈ ਸੁਨੈ ਨਾਦ ਅਨੀ ਪੁਸਤਕ ਚਿਤ੍ਰ ਕੇ ॥ ਵਾਜੈ ਤਾ ਬਾ ਸਿਰ
 ਵੰਗਤ ਮੁਰਤੁ ਚੀ ਫੁਲੈ ਏਵਰ ਬਾ ਬਾ ਸਿਤਾ ਰਕੇਗਾ ॥ ਚਿਰਾਗਿ ਅਨੇਕ ਅਨੁਪ ਸੇ ਹੈ ਜਜਗਤੁ ਰੂਪ ਪੀਠ ਸੁਯਾਨ ਰੇਗਾ ॥ ਅ
 ਜਬ ਸੈ ਹਰਗਤ ਕੋਟਕੀ ਬਾਤ ਚੀ ਨਿਮਿਟੈ ਵੈਤੁ ਅਗਿ ਆਨ ਕਾ ਫੁਲ ਫੇਗਾ ॥ ੧੨ ॥ ਧੁਜਾ ਚੀ ਨਾਮ ਸਮਾਨ ਸੁਰਗ ਕੋਰੀ ਸੈ ਤਸਾ ਮਪੀ
 ਤਾਨ ਵੰਤ ਗਾਜੇ ॥ ਸੁਨਕੀ ਗਾਫ ਮੇ ਸੁਨਕਾ ਪਿ ਆਨ ਕਰਨਾ ਸੁਨੈ ਕਾਨ ਸਬਦ ਸੁਨਿ ਗਾਜਗਾਜੇ ॥ ਤੁਹਾ ਸੁਨਕੀ ਕੋਠ ਨੀ ਗੁਪਤ ਕੁ
 ਜੀ ਬੀ ਸੈ ਮਿਟੈ ਅਗਿ ਆਨ ਉਰਤਿ ਮਰਤੁ ਜੇ ॥ ਗੁਰੂ ਮਿਲੈ ਨਿਰਬਾਨ ਤਉ ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤੁ ਜੇ ਸੁਨੈ ਸਿਵਨ ਦਸੇ ਹੋ ਬਾਜੇ ॥ ੧੩ ॥
 ਜਿਸ ਕੇ ਰੂਪਾ ਜਾਗੇ ਸੇਈ ਜਾਨ ਲੈਵੈ ਬਿਨਾ ਕੁਗਾ ਸੇ ਰੂਪ ਨਾ ਚੁਕਾਵੈ ॥ ਨਿਜ ਮਰਮ ਆਵੈ ਮਹ ਬੁਢ ਕੇਗਾ ਤਨ ਪੁਰੀ ਦਿਲ ਗੀ
 ਨਾ ਜੋਰ ਬਾਵੈ ॥ ਬਾਨ ਪਾਨ ਸੈ ਆਵਾ ਬਿਓਗਾ ਜੇ ਤੇ ਜਗਤੁ ਸਾ ਬਬਰ ਤੈ ਨੀ ਪਤਾ ਕਾਵੈ ॥ ਲਾਬ ਸਿੰਘ ਅਨਿਦ ਬਹੁ ਸਾਖੀ ਵੈਲ
 ਖੇਗਿ ਆਨ ਬਿਗਿ ਆਨ ਕੁਰਮ ਰੇਗਾ ਜਾਵੈ ॥ ੧੪ ॥ ਤੁਜੈ ਗਿ ਆਨ ਅਗਿ ਆਨ ਪੁਪਿਟ ਗਾਈ ਬਿਮਾਸੀ ਲਖੈ ਰੇਖ ਰਸਾ ਧਾਰੇ ॥ ਸੁਨੈ ਬੇ
 ਦ ਪੁਗਾਨ ਬਾਨ ਮਾਧੀ ਕਲੀ ਜਾਨਿ ਕੀ ਸੁਯਾਨ ਤਾ ਕੈ ॥ ਜੇ ਸੀ ਕਰੈ ਮਨ ਸਾਭੈ ਸੀ ਜਾਗਾ ਅਵੈ ਮੁਕਤੀ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਦਸਾਰੇ ॥ ਵੈਤੁ ਤ
 ਜੋ ਨਿਰਬਾਨ ਕਉ ਪੁਲੈ ਵੈ ਸਦਾ ਆਤਮਾ ਮਨੁ ਪਾਉ ਬਿਚਾਰੇ ॥ ੧੫ ॥ ਤੁਹਾ ਦੇਵ ਕੀ ਨਿਮਾਕ ਦੀ ਆਨ ਫੁਰਮਾਟ ਕਰੇ ਨਾਦ ਬਿਦਕੀ ਗੀ
 ਰਾ ਅਨੀ ਪਸਾਰੇ ॥ ਕਰੈ ਗਾਗਾ ਅਨੀ ਪਾਅਨੇ ਰੁਧੀ ਕਈ ਕੋ ਬਾਏ ਨਸ ਮਾਨ ਗਾਜੇ ॥ ਕਰੀ ਪਾਰ ਮੁਖਾਰ ਅਨੀ ਪਸੈ ਬਿਬ ਪਤੰਤੁ ਪਿਸਰ ਫੁ
 ਨ ਕਾਰ ਬਾਜੇ ॥ ਦਿਹਾ ਮਤਿ ਆਸ ਨਿਰਬਾਨ ਕੀ ਕਲਾ ਚੀ ਨੇਪੇ ਜਾਪ ਸੇ ਹੋ ਕੋਈ ਸੁਰ ਵਧੇ ॥ ੧੬ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗੀ ਨੈਤਿ ਸੀ ਸੁਰਤਾ ਕਾਜੇ ਨ
 ਕੇ ਸੰਗਤੁ ਕੀ ਮੋਲਾਈ ॥ ਚਿਤ੍ਰ ਤਾਹਿ ਕਲੇਸ ਨਾਹਿ ਰਗਾ ਸੈ ਨਿਗਾਫਾ ਰਾਗਾ ਚਿਤ੍ਰ ਕੇ ਜੇਤ ਪਾਈ ॥ ਆਇਆ ਮੈ ਰੂਪੁ ਫਿਰਕੀ ਫਸ

ਨਾਮ ਜਾਨਨਾ ਜੀ ਮੁਰਸਦ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪਕੜੀ ਤਿਮਰ ਠਾਰੈ ॥ ੫ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਦੀ ਪਕੜ ਗਿਆਨ ਸਦਾ ਸੋਈ ਜਾਨੀ ਸੇਖੈ
ਤਮ ਭਾਸ ਪੁਗਾ ॥ ਰੋਮ ਸਤੁ ਹਮੇ ਸਮਦ ਪਾਸ ਬਿਨ ਗਿਆਨ ਪੈ ਮਾਸ ਬਿਖੈ ਨ ਤੀ ਮਾਨ ਸੁਗਾ ॥ ਗਮੀ ਤਿਮਾਗ ਤੁਹਾਨ ਹਮੇ ਸਮਾ
ਦੀ ਸੁਨੈ ਨਾਦ ਉਪਿ ਗਾਧਾ ਪੈਰ ਤੁਗਾ ॥ ਏਕੈ ਤੀ ਨਿਰਬਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਗਾਤੁ ਤਜੈ ਮਾਨ ਮਰਿ ਮਾਨ ਪ੍ਰਧ ਚੜ੍ਹਗਾ ॥ ੬ ॥ ਸਦਾ ਤਾਗ
ਤੀ ਤੇ ਤਰੇ ਤੇ ਨਾਨਾ ਜੀ ਵਈ ਸਕੇ ਕੁਦ ਨਾਨਾ ਕੋਈ ॥ ਬਾਇ ਤੇ ਇਨ ਮਾਨਿ ਸੁਤੇ ਜਾ ਬਿਖੈ ਬਖੈ ਜੇ ਤੁਸਿ ਏਕ ਹਵਰੇ ਵਰੇ ਵਈ ॥ ਰ
ਸਾਨ ਕਾਨਕਾ ਦੁਰ ਹਸਨ ਜੇ ਤੇ ਤਜੈ ਏਕੁ ਬਿਕਾਰ ਲਖੈ ਦੇ ਕਸੈ ਵਈ ॥ ਬਾਜੈ ਸੋਹੀ ਨਿਰਬਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਗਾਤੁ ਬਖੈ ਏਕ ਨਿਜ
ਰੂਪ ਸਰਬਾਨ ਵਈ ॥ ੭ ॥ ਕੁਰ ਪੁਰੀ ਮਦੁਰ ਹਤੇ ਚਾਤੁ ਨਾਨੈ ਨਿਗਾਰ ਕੇ ਦੇ ਸਮੇ ਸੇਖ ਦੇਖੋ ॥ ਤੇ ਤੇ ਨਾਨਾ ਮਹੰ ਬੈਨ ਕਰਿ ਪਾਰ ਸੰਗੁ ਰਗ
ਪਤੋਰਤ ਮਰੀ ਗਯੋ ॥ ਕਈ ਗਾਧ ਜਾਗ ਸੋਗ ਸੰਗੁ ਕਈ ਗਾਧ ਕੇ ਕੁਗਾ ਮਲੇ ਪਲੇ ॥ ਇਤੀ ਜਾਨ ਗੁਜਰਾਨ ਸਮਾਨ ਸਾਰੈ ਜੇ ਤੇ
ਸੇਕ ਪਲੇਕ ਮਰੇ ਪਰੇ ॥ ੮ ॥ ਨੁਰ ਮਹਲਾ ਮਨੁ ਪਬਨ ਰਸੰਗੁ ਕਈ ਥਾਥੀ ਗਾਰ ਤਨੈ ਤਰਾਰੀ ॥ ਕਈ ਪਰਥ ਬਿਗਾਰ ਕੇ ਕਰਾਵ
ਸੇਕ ਵਈ ਪਾਇ ਗਾਥ ਕਰੇ ਮੁਖ ਸਿਫਤ ਸਾਰੀ ॥ ਕਈ ਥਾਥੀ ਤੇ ਪਿਤਾ ਦਾਨ ਸੇਗੁ ਨ ਡੇਕਾ ਨ ਕੁੰ ਰੁਖ ਮੰਗਾ ਰਿਤ ਕਾਰੀ ॥ ਕੁਝੀ ਰੁੰ
ਤ ਬਿਗਾਰ ਕਰੇ ॥ ਇਸ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ ਕਰੀ ਪੁਲੈ ਤਾਗੀ ॥ ੯ ॥ ਕਈ ਥਾਥੀ ਤਾਤਰਾ ਬਿਥਿ ਪਾਰ ਕਰੇ ਕਈ ਪਾਨ ਉਮਰ ਉਪੈ
ਏਨ ਦੁਖੋ ॥ ਕਈ ਦੇਖ ਮੁਸਤਾਫ ਰਹੈ ਪੈਰ ਠਾਵੇ ਕਈ ਪ੍ਰੀਤਾਨੀ ਗੁਰ ਨਿਰਾਵਾਣੇ ॥ ਜਿਰ ਹਟੇ ਪਕੜ ਗੀ ਅਜ ਬਖਸ਼ ਸੇਕੈ ਕਾਠ
ਕੀਨ ਗੁਲਬਾਨ ਰਸਾਲ ਵਾਣੇ ॥ ਇਸ ਸੇਰ ਬਖਸ਼ ਕਰੇ ਸੇਕ ਕੀ ਦੇਖੁ ਲੈ ਗਿਆਨ ਬਿਗਿਆਨ ਕੇ ਸੁਨਤਾਏ ॥ ੧੦ ॥ ਅਜ ਬ
ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਸੁਕੁਨ ਤੇਗ ਕਰੇ ਸੇਰ ਬਖਸ਼ ਕਰੇ ਮਹਾ ਬਖਸ਼ ਕਰੇ ॥ ਲਖ ਥਾਥੀ ਕੀ ਕੁਲ ਕਸੈ ਲਾਭ ਹੋਵੈ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਤੇਗ ਕਈ

ਪਾਏ ਕਸਰੁ ਪਾਪੁਰਿ ਹੁਸੁ ਬਾਈ॥ ਸਦਾ ਸੁਗਾਗੁ ਮਰਿ ਨਿਸਰਦੁ ਬਹੁ ਨਾਰਿ ਚਟਕਾਈ॥ ਅਨੁਸਾਰਿ ਤੇਲ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੁ
ਪੁਰਖੇ ਹੁਸੁ ਬਾਈ॥ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰੀਤੁ ਮਾਪਨੇ ਉਪਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਲਜਾਈ॥ ੨੩॥ ਅਨਰੇ ਗਰਿ ਕੇ ਚਰਨਾ ਵਿਆਈ॥ ਵਿਹੁ ਸੀਸ ਰਸ
ਗਲਹੈ ਸੀਪ ਨੇ ਤਿਉ ਬਾਰ ਕੀ ਛਾਈ॥ ੧ ਰਹਾਉ॥ ਬਾਝੁ ਸੁਤ ਜੈ ਸੇਹੈ ਨਿਪਤਿ ਉਤਿ ਉਤਰ ਕੇ ਅਰਥਾਇ॥ ਛਾਡੁ ਕਪਟ ਬਿਖਿਆ
ਰਸ ਮੁਤੇ ਰੋ ਬੈਰ ਨਾ ਮਜ ਪਾਇ॥ ਮਿਟੈ ਕਬੇ ਸਕਈ ਕੋਟ ਨ ਮਨੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਨ ਕਰ ਗਾਇ॥ ਸਦਾ ਸੁਖਾਇ ਸਜਗ ਮੇਰੁ ਗੈ ਮੁਖ ਉ
ਤਰ ਦਰਗਾਹਿ॥ ੨੩॥ ੩॥ ਮਾਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤੁ ਮਾਪੇ ਬਲਜਾਈ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਚਾਹਿ ਕਰੀ ਉਰ ਮੰਦਰ ਸੇ ਕਿਛੁ ਬੇਗ ਮਿਠਾਈ॥ ੧ ਰਹਾਉ॥
ਮੇਸੇ ਕੰਤੁ ਗਮਾਰਿ ਸਖੀ ਏਤਿ ਉਬਰਨੇ ਛਬਤਾਈ॥ ਅਪੁਰੁਤ ਰੁਪ ਬੇਅੰਤ ਆਉਤਾ ਪੂਰੁ ਪੁਰਨ ਸੁਤ ਬਾਈ॥ ਅਨਾਇਨ ਝਾਇ ਕਰੁ
ਤੁਲਨ ਚਕਾਪ ਨ ਸਾਮਿ ਆਨ ਬਿਗਾਈ॥ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰੀਤੁ ਮਾਪਨੇ ਸਦਾ ਦਸੈ ਉਰ ਮਾਈ॥ ੨੪॥ ੪॥ ਸੇਆਉ ਸਾਮਾਤ ਨਾ
ਅੰਤ ਬਿਅੰਤ ਸਦਾ ਤਹਾ ਸੁਨਰੀ ਛਾਬਿਨ ਬਾਰ ਕੀ ਜੈ॥ ਸੀਨ ਸਰੋਵਰ ਕੁ ਉਰ ਗੁਛਾ ਸਸ ਸੁਲਨ ਜੇਤਾ ਆਪਾਰ ਦਿਖੀ ਜੈ॥ ਜਗ ਬੇ
ਦ ਪੁਰਾਨ ਸਰੈ ਪ੍ਰੀਤ ਸੋਤੁ ਤਬਾਜ਼ ਤਨਾ ਦੁਮਹਾਦ ਪਛੀ ਜੈ॥ ਕੂਚੇ ਕਿਆ ਰੋਪ ਮਾਮੇ ਬਾਨਾਇ ਕਹੁ ਮਨ ਬਾਜ ਤਹੈ ਮੁਖ ਬਾਰ ਕੀ ਜੈ॥
੨੫॥ ਨਿਗਾਰ ਸਕਾਰ ਨਾ ਕੇ ਰਹਿ ਨਿਜ ਪਾਮ ਕੀ ਚੋਪਗੀ ਪਲਾਮਾ ਜੀ॥ ਲਹਾ ਮੇਰ ਨਾ ਤੇਰ ਕੇ ਭਾਉ ਰੇਹੁ ਨਿਰ ਬੈਰ ਕੀ ਜੇਤੁ ਜਗਿ ਉਰ ਮਾਈ
ਜੇਤੁ ਕਜੀ ਦੁਪਰਾਪਰੀ ਸਤੁ ਤੇਤ ਕਜੇਤਾ ਮਖੰਡ ਕਾਹੀ॥ ਏਕਈ ਜੇਤੁ ਚਰਾਧਰ ਰਾਸ ਤੁਤੁਤ ਸਰੁਪ ਅਤੁਤ ਨਾਜਾਈ॥ ੨੬॥
ਜਿਨ ਕਉ ਨਿਜ ਆਤਮ ਜੇਤੁ ਜਗੀ ਤਿਨ ਕੀ ਚੋਪ ਮਾਕੁ ਜੇਤੁ ਕੀ ਜੈ॥ ਕੁਗਾ ਬਡੇ ਤਿਨ ਗੁਰ ਕੇ ਜਿਨ ਕਉ ਰਮੈ ਸਾਪ ਜਾਤ ਬਈ ਜੈ॥ ਸੋਗ
ਸੀਨ ਜਸ ਰੂਪ ਤੇ ਕੇ ਨਿਗਾਰਿ ਤਾ ਮਦੈ ਤਾ ਮੇ ਉਰ ਸਪੀ ਜੈ॥ ਅਬ ਕੇਤ ਕਉ ਤਿਉ॥ ਮਾ ਬਰੋ ਨਿਸ ਬਾਂਸਰ ਜੇਤੁ ਮਖੰਡੁ ਜਗੀ ਜੈ॥ ੩੦
ਜਾਸ ਛਿਪਾ ਲਭੁ ਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤਾ ਸਕੀ ਛੇਤੁ ਮਿਟੀ ਮਨ ਮਾਜੀ॥ ਸੁਪ ਸਰੁਪ ਲਖਿ ਉਰ ਮੇ ਨਿਗਾਰ ਅਵੈ ਤਾ ਅਤਿ ਤੁਸਰਾ ਜੀ॥

ਕੁਰੀਉ ਦੇਗਿ ਮਾਨਕੀ ਰੋਖ ਨਾ ਰਯੈ ਕਾਈ॥ ਸੰਤੁ ਪਨਿਰਬਾਨ ਮਖੰਡੁ ਧੰਧੇ ਏਕ ਨਿਜ ਮਾਤੁ ਮਾਸ ਰਬ ਥਾਈ॥ ੧੦॥ ਸਤੀਰਿਗ
 ਮੇਰੀ ਮਰਿਗ ਦੇਖੈ ਤੇਰੀ ਗਬਿਰੀਗ ਨਾ ਦੇਖੈ॥ ਕਈ ਕਾ ਬਣੇ ਪੀਲੇ ਲਾਜ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਬੇਰੁ ਪੁਰਾਨ ਕੇ ਥੇਖੇ ਥੇਖੇ॥ ਗੁਨ ਗੁਨ ਸੀਸਾਰ॥
 ਅਪਾਰ ਲੀਲਾ ਸਰਬ ਥੀ ਚਾਨਿ ਜੰਨੇ ਤਮ ਖੰਡੁ ਧੰਧੇ॥ ਪਰਮ ਦੇਵ ਨਿਰਬਾਨ ਮਾਹਿ ਤੁਰੁ ਪੀਚਿਤਾ ਚਾਰਿ ਸੈਰਾਤ ਮਧੁ ਤੁਰੇ ਥੇ॥ ੧੧॥ ਅ
 ਕਬਹੂੰ ਸਾਬਿ ਚਾਹੁ ਮੇਸੁ ਕਰਨਾ ਤਮਾਤਿ ਮਾਗੁ ਜਨ ਨਾਹਿ ਸਕੀ ਜੈ॥ ਹਿਰਸਈ ਰਮਾ ਬੁਝਾਇ ਲਗੀ ਰਹੈ ਵੈਰੁ ਕਮ ਕਰੈ ਜੈ ਸੀਸ
 ਕਬੁਲ ਕੀਜੈ॥ ਨੁਬਤਾ ਪਾਇ ਹਕਾਮ ਗੁਰ ਬੇਖੁ ਜਹਰ ਤਿਮਾਗੁ ਸੁਪਾਗਾਨ ਮਾਮੀ ਪੀਜੈ॥ ਨਿਯੈ ਜਾਨੁ ਬਪਗਿ ਮਾਨ ਬਿਗਿ ਮਾਨੁ ਤੁ
 ਈ ਸਦਾ ਰੇਇ ਬੇਗੀ ਮਜਗਾਨੀ ਜੈ॥ ੧੨॥ ਤੁਤਰੈ ਬਿਰਾਭ ਕੇਰੇ ਤਾਈ ਨਿਗਰਾਨ ਮਾਹਿ ਤਿਤ ਬਾਈ ਮੇਜੀ॥ ਸੁਕਤ ਜਾਨੁ ਰਜਤ ਕੇਰੇ
 ਤਾਈ ਚੰਦਰੋ ਠਕੈ ਤਾਲੁ ਰਮ ਛਾਈ ਮੇਜੀ॥ ਨਿਗਰੈ ਤਿਨਿਰਬਾਨ ਮਖੰਡੁ ਚੀਨੈ ਮਨੁ ਧੁੰਧੁ ਧਕੀਲੇ ਸਨਾਪਾਈ ਮੇਜੀ॥ ਬੰਜਰੇ ਪਾਨਿ
 ਰਬਾਸ ਮਾਗੁ ਬਸਾਏ ਪਟ ਪਟ ਕੇ ਬੀਰ ਸਮਾਈ ਮੇਜੀ॥ ੧੩॥ ਖਾਨਖਾਨ ਸੈਆਹਿ ਬਿਉਹਾਰ ਤੇਰੇ ਸਮ ਸੁਬੁ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਕਾਮ ਛਰਨਾ॥
 ਬਿਨਾ ਬੁਝ ਬਿਚਾਰ ਤੇ ਕਾਮ ਕਰਤੇ ਤਿਨੀ ਮਾਖਰੀ ਦੇਜ ਕਰੁ ਇਸ ਨਾ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਟਿਕਾ ਆਰਨਾ ਕੈ ਕਪਰੁ ਚੈ ਗਾਇ ਗਾਇ ਕਰ ਦਿਲੇ ਬਿ
 ਸੁਰ ਮਰਨਾ॥ ਬੇਸੁ ਬਾਜਿ ਰਯਾ ਦਹ ਮੇਸੁ ਮਊਲਾ ਤਿਨਾ ਕਰ ਰਦੀ ਮਾਉਰੇ ਸਹਜ ਤੁਰਨਾ॥ ੧੪॥ ਗਾ॥ ਸਬਦਾ ਮਨੁ ਰੇਕਿਉ ਬਿਖਿਆ
 ਬਪਟਾਈ॥ ਅੰਤ ਬਾਰ ਕਉ ਸੀਗਾਨਾ ਚਾਖੈ ਝੁਰੀ ਇਸ ਦਿਖਾਈ॥ ੧੫॥ ਰਹਾਉ॥ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾਈ ਸੁਤ ਬਨਹਾਸ ਭੁਭੁ ਚੁਨ ਸਾਈ॥ ਤਬ
 ਹੀ ਲਗਤੋ ਮੇਰਿ ਤਗਾਖ ਤਨ ਬਲਗਾ ਘਾਟ ਪਾਥਾਈ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਛੁਟੈ ਸੁਰੁ ਹੀ ਤਨੁ ਤਾਨੁ ਤੇਜਾਨਾ ਤਮਾਪ ਨਾਈ॥ ਰੋਮ ਨ ਸੀਨ ਤਾ ਸਿਉਹਿ
 ਤਕੀ ਜੈ ਅੰਤੁ ਜੇਹੇ ਇਸਾਈ॥ ੧੬॥ ਸੁਦਾ॥ ਅਪਨੇ ਕੀਤ ਰਹਿ ਬਿਗਰ ਬਾਗੀ॥ ਵੈਰੁ ਤੁਰ ਮਸਕੁ ਹੀ ਚਿਤ ਨਿਦਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਸਕੁ ਬਪਾ
 ਗੀ॥ ੧੭॥ ਰਹਾਉ॥ ਅੰਧੇ ਸੇਵਕ ਤੁਰ ਮਾਹਿ ਸਖੀ ਦੇਸ ਦਾ ਵਸੈ ਪਟ ਮਾਹੀ॥ ਕਾਮ ਕੋ ਪਥੇ ਸਤ ਨਾਨਾ ਹਿਨ ਸਦਾ ਦੇ ਕਰ ਸਮਾਹੀ॥ ਰੁਪਾ ਮਨੁ

३५॥ ਪਰਪੁਰਨ ਬੁਧਮਾਨਿਗਾਇਤਕੈ ਬਧਉਨਕਹੁਤਿਨਰਚਕਨਾਹੀ॥ ਕਰਜੇਡਨਮੇਗੁਰਕਉਓਪਮਾਜਿਨਦੁਮਿਟਾਇਅਵੈਤ
ਸਮਾਹੀ॥ ੨੮॥ ਝੂਲਨਾ॥ ਪਣੈਪ੍ਰੇਮਜਿਉਚਿਤਲਗਾਇਜੇਈਕਰੈਤਤਬਿਚਾਰਅਨੰਦਕੇਗਾ॥ ਏਹੈਤਤਸਰੂਪਮਾਚਿਤਤਈ
ਸਤੁਹਮਿਧਪ੍ਰਕਾਸਅਨੰਦਕੇਗਾ॥ ਏਹੈਜੇਗਕੀਜੁਗਤਅਨੰਦਗੁਰੀਮਿਟਹਝੂਤਗੁਮਾਨਪ੍ਰਚਕੇਗਾ॥ ਸਿੰਘਲਾਬੁਨਿਰਬਾਨ
ਅਬੰਦੁਬੰਦੀਸਦਾਜਾਗਤੀਜੇਤਚਿਤਨਕੇਗਾ॥ ੨੯॥ ਏਹਗਾ॥ ਸਮਾਖੁਸਬਿਪਰੀਬਇਹਨਿਰਨੈਕੀਉਬਧਾਨ॥ ਇਕੈਤਬੈਠਸੰਪਨ
ਕਰੈਪਾਵੈਪਦਨਿਰਬਾਨ॥ ੩੩॥ ਆਰਮਦੇਵਬਿਚਾਰਨਿਜਕੀਉਤਤਯੋਗਸਾਗ॥ ਏਹੈਪ੍ਰਮਸੁਖਆਤਮਾਨਿਜਰਿਨਕਰੈਬਿਚਾਰ॥
੩੪॥ ਇਤਯੁਆਤਮਬੰਦਪਰੀਬਲਾਬਸਿੰਘਹਿਤਸਮਾਪਤੀ॥ ੩॥

53538

